

פרק הדר

מתניתין:

ולא הכותי כשהוא לבדו עם הישראל, אלא עד שיהו בחצר שני ישראלים האוסרין זה על זה מלהוציא לחצר, שגם אם באו לערב ביניהם אינם יכולים, מפני העכו"ם או הכותי הגרים עמהם בחצר. עד שישכרו מהם את רשותם בחצר.

אבל אם יש בחצר רק ישראל אחד, או שדרים בו שני ישראלים שאינם אוסרים זה על זה, ודר שם גם עכו"ם או כותי או אפילו שניהם — אין הם אוסרים על הישראל. ובגמרא מפרש טעמא.

ב. הגמרא מבארת כי חסורי מחסרא במשנתנו, והכי קתני:

הצדוקים — הרי הם כנכרים, וצריכים לשכור מהם את רשותם שבחצר, דברי תנא קמא.

אמר חולק רבן גמליאל: הצדוקים, אף שהם אינם מודים בעירוב, בכל זאת אינם ככותים, אלא יכולים הם לבטל רשותם, ומותר לטלטל בלא צורך בשכירות מהם.

כי דוקא מהכותים צריכים לשכור, כיון ש"גרי אריות" הן [שנתגירו מפני אריות שנשתלחו בהם, כדכתיב במלכים ב פרק יז. ולא היו גרים לגמרי, כדכתיב "את ד' היו יראין ואת אלהיהם היו עובדין" — רש"י ותוספות בבא קמא דף לח ב] ואינם גרים גמורים.

אבל צדוקי מזרע ישראל הוא, אלא שהוא מיין, שאינו מודה בתורה שבעל פה.

וכיון דישאל הוא, יכול הוא לבטל רשותו.

א. שלמה המלך תיקן שלא להוציא מרשות היחיד של אדם אחד לרשות היחיד של אדם אחר כדי שלא יבואו להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים.

וכלל שלמה מלך באיסורו גם שלא להוציא מבית של אדם יחיד לחצר המשותפת לו ולאנשים נוספים הגרים בכתים אחרים סביב אותה חצר, עד שיערבו ביניהם עירוב חצרות. לפי שהחצר המשותפת לו ולאחרים נחשבת כרשות אחרת ביחס לביתו, המיוחד רק לו.

אם לא עירבו זה עם זה עירוב חצרות, יכולים בני החצר "לבטל" [באמירה בעלמא] את "רשותם" שבחצר לאחד מבני החצר, ואז הוא מותר להוציא מביתו לחצר, לפי שכל החצר כאילו שייכת רק לו.

במה דברים אמורים בישראלים הגרים יחד בחצר.

אבל אדם מישראל הדר עם העכו"ם בחצר, או שהוא דר עם מי שאינו מודה בעירוב חצרות, דהיינו כותי, שאינו מודה בתקנות חז"ל — הרי זה העכו"ם או הכותי אוסר עליו, על הישראל, מלהוציא מביתו לחצר.

זאת, עד שישכור הישראל מן העכו"ם את הרשות שיש לו בחצר.

ולא די בביטול שיבטל העכו"ם את רשותו כלפי הישראל. ובגמרא מפרש טעמא.

רבי אליעזר בן יעקב אומר: לעולם אינו אוסר לא העכו"ם כשהוא לבדו עם הישראל,